

Krigen var slut!

var den nu også det?

**Mummiespil bag kulisserne
gemt under gulvtæpperne?**

**Var modstandskampen
også en klassekamp?**

**Var modstandskampen
også et ungdomsoprør?**

Var en ny krig efter krigen begyndt?

Lys over land – hvad var sket? – indicier – motiver

Politikere og småborgerskabets lurvede spil?

Uden al tvivl er historieskrivningens fortielse af arbejderklassens indsats og især kommunisternes rolle i modstandskampen en kamp for at bevare småborgerskabets bastioner.

Hvorledes dette spil er foregået, vender vi tilbage til.

Jeg har tumlet med at fremstille grafiske billeder af udviklingen igennem de fem år. De diagrammer, du har set her i hæfterne, har jeg brugt på skoler til børn for dermed at lette deres forståelse.

Et af mange eksempler har været, at i 1940 kunne du stadig købe – skaffe et par nye underbukser, men i 1945 betød et par mistede underbukser, at man måtte gå med røven bar. Denne varemangel havde indflydelse på kriminaliteten, som igen skærpede borgerens vagtsomhed bl. a. med indførelse af vagtmænd i næsten alle ejendomme, hvilket igen betød, at vi i modstandsarbejdet fik mere end svært ved at bevare og benytte depoter og logier.

Følgen blev for mit vedkommende, at jeg i flere tilfælde også om vinteren måtte overnatte udendørs.

Billedet er således skiftende fra 1940 til 1945, skiftende ikke kun mellem, men også indenfor de forskellige befolkningsgrupper. Skiftende i takt med krigsudviklingen, fra en mere end sandsynlig tysk sejr til den til sidst nærmest desperate terror, som tyskerne udøvede og som skabte et had.

Et eksempel kan vise dette.

Strøbech, som var chef for det danske sikkerhedspoliti, SIPO, havde før krigen været på introduktionskursus i SS og Gestapo- Hovedkvarteret i Printz Albrechtstrasse i Berlin.

Han integrerer flere gestapoagenter, tyske emigranter bl. a. Karl Liebknecht og Rosa Luxemburgs morder Pflugk von Hartung i sit korps. Carl Madsen vurderer i sin bog Flygtning 33 Strøbechs bestræbelser for at udføre sine tjenstlige pligter for samarbejdsregeringen som landsforræderi.

Mange skiftede hest i vadestedet.

Illustrationen viser Chefen for SIPO (sikkerhedspolitiet). Strøbech skifter naziarmbindet med frihedskæmperarmbindet.

Efterkrigstidens Danmark har talentfuldt fået tegnet et billede af protyske håndlangere som frihedskæmpere, der kæmpede den ædle kamp for demokratiets bevarelse. En undersøgelse af, hvor disse personer boede krigen igennem vil dog vise, at de fleste opholdt sig i hjemmets trygge omgivelser, bag lille mors skjærmende ryg. De var tyskerne venner – de havde intet at frygte.

Åbent beskriver Carl Madsen dette i detaljer, og giver dermed personen mulighed for at forsvare sig, eventuelt ved en injuriersag.

Denne mulighed benyttede Strøbech sig ikke af.

Illustrationen af Herluf Bidstrup viser, hvorledes Strøbech skifter naziarmbindet ud med et frihedskæmperarmbind.

Strøbech forflyttes i embeds medfør til Sønderjylland, hvor han i krigens sidste tid bliver leder af et af modstandsbevægelsens distrikter.

Jeg har ikke en specifik viden om Strøbechs meritter.

De er i forhold til formålet her ret uinteressante, men bør man ikke for at fælde en dom over ham, vurdere eller i det mindste have oplyst?

Var han nazist? Måske ikke så meget af overbevisning og af navn som af gavn?

Var han blot den loyale embedsmand, der fulgte sine foresatte, politikerne og blev han dermed en protysk lakaj? Hvis han skiftede holdning, hvad var da hans motiv?

Var han chauvinisten, der skiftede hest i vadestedet, eller vågnede han til dåd og besluttede at bekæmpe nazismen for at bevare demokratiet? Var han prostitueret?

Når Strøbech forholder sig tavs, kan det da skyldes den hadske uforsonlige stemning?

Jeg dømmes ham ikke.

I en vurdering af politi, vort officerkorps og af Frikorpsfolkene har jeg søgt at vise nogle nuancer, ikke for at undskylde eller anklage, men for at vi dermed måske kan afdække en krigs følger og måske ud af det trække en linje op til vore dages problemer, dermed kan man måske undgå at begå de samme fadæser endnu en gang.

**Den, der ikke kender historien,
er dømt til at betale dens gentagelser.**

Krigen kostede 56 – 60 millioner livet – sandsynligvis 70.

Samarbejdspolitikere – deres bagland – deres halehæng

Hvem var de? Hvad gjorde de? Og ikke mindst hvorfor gjorde de det? Hver gang vi fik et ministerskifte, var det da udtryk for et kardinalpunkt i det dansk – tyske samarbejde.

Justitsministerskiftet til stikkeren Thune Jacobsen er karakteristisk, al den stund den afgående minister markerede, her er min grænse – jeg vil/kan ikke gå længere.

Han kunne ikke bruges – han ville nok heller ikke, men Thune Jacobsen tilbød sig og blev skyld i hundreders død og lidelser.

Nogle embedsmænd præsterede alle grader for samarbejde, medens andre i det skjulte modarbejdede og søgte at hindre protyske handlinger.

En vurdering af embedsmændenes handlinger er utroligt vanskelig, da man konstant bevæger sig i blindgyder, men justits- og krigsvæsenet er i kraft af sine funktioner nok de letteste, trods alt, at finde karakteriserende beskrivelser på.

Politikerne havde bag sig et partiapparat, for socialdemokratiets vedkommende også et fagforeningsapparat, om hvilket man, hvis man blot tager de ledende fagforeningsfolks taler, som er gengivet i flere af mine bøger for pålydende og som udgangspunkt, klart må vurdere dem som protyske handlinger til gavn for tyske interesser.

De var håndlangere, grænsende til, ja måske endog overskridende grænseværdierne for landsforræderi.

Antifascister var danskere, der aktivt modarbejdede tyskerne.

Holdningsløse – det tavse flertal – var danskere, egoister, der havde nok i sig selv og var rystende ligeglade med deres medborgere?

Samarbejdede de kritikløst med tyskerne?

Nazisterne udgjorde en forsvindende lille del af befolkningen, på intet tidspunkt næppe mere end 6 %. De forvoldte megen skade; de små blev dømt og er dermed godt beskrevet andre steder.

Lad mig slå fast, at for modstandsfolk udgjorde de en trussel, men den var i langt de fleste tilfælde til at overse, idet man vidste, hvem de var, og hvad de stod for.

Den største trussel for modstandsfolkene og de største bidragsydere til den tyske krigsførelse var den ret så store danske del af menneskehedens børn, der bare flød med strømmen. Det tavse flertals holdningsløse skare, dem, der har mere end nok i sig selv og i deres daglige problemer gryntede som svinet i grisestalden:

«Lille mis på vejen der, hvis er du? Jeg er sku' min egen».

Besættelsestiden må i dansk fagforeningsbevægelses historie betegnes som pampernes storhedstid.

Det er mig ikke muligt at finde andre motiver end begær efter magt og fede ben for samarbejdspolitikere og deres proselyttere. Mange af deres handlinger skete uopfordret af tyskerne, uden tegn på trusler. De kunne træffes på deres sædvanlige adresser krigen igennem – de frygtede ikke tyskerne – de var venner – samarbejdspartnere.

Når en person uopfordret, uden påviseligt at være truet, tager initiativ til at tjene fjenden, overskrider denne dermed en grænse?

Gør man sig dermed skyldig i landsforræderi?

Hvis dit svar er ja, skylder du mig en forklaring på, hvorfor de ikke blev anklaget og dømt.

Bondepartiet Venstre

Partipolitik - erhvervspolitik – social status – penge – magt

Landbrug og fiskeri, repræsenteret af partiet Venstre melder fra krigens start klart ud. Du har allerede set et diagram for de politiske partiers indsats med hensyn til fremstilling af illegale blade.

Venstre stod for 1 % i krigens sidste dage, og man kan så sammenligne denne ene % med indsatsen for at holde liv i den tyske befolkning ved krigen igennem at levere næsten 10 % af tyskernes levnedsmiddelforbrug.

Fiskeriet og de tilknyttede virksomheder viser de samme bestræbelser, kun må det nævnes, at tyskeres forbrug af saltvandsfisk udelukkende kom fra Danmark.

Venstres lovinitiativer med strejkeforbud, pristalsfastsættelser og eksempelvis lovforslaget til ændring af socialhjælp til fattighjælp (PISK) med det forstærkende tab af de borgerlige rettigheder mere end indikerer, at der var tale om klassekamp.

Reglerne om **PISK** fik en mere end uheldig bivirkning, nemlig, at når vi ved sprængning af virksomheder gjorde danskere arbejdsløse, blev disse stillet overfor to muligheder:

Drag til Tyskland eller få **PISK**. Det kan derfor næppe undre, at sabotagen ikke var lige populær alle steder.

September 1944 affyrer jeg under en sabotageaktion varselsskud mod genstridige danske arbejdere.

De venstrefolk, der har modarbejdet tyskerne, er sandsynligvis forvildede unge studenter fra bymiljøet.

De unge bønder havde ikke tid og kræfter, de skulle også passe «pligterne» – leverancer af soflæsk og bygning af flyvepladser – fæstninger – eksempelvis Vestvolden.

Det konservative Folkeparti

Også her er billedet mildest talt nuanceret, hvor Venstres er tonet helt i mørkegråt grænsende til sort, har vi for de konservative en gruppe medlemmer helt i hvidt, der altid har været stærkt præget af nationale følelser og holdninger.

Denne gruppe gik ind i modstandsarbejdet og prægede dette fra den spæde start, her kan nævnes det illegale blad, Frie Danske.

Modstandsorganisationen Holger Danske har vel oprindelig haft sin rod i Dansk Samling og konservative kredse, som BOPA havde i de kommunistiske.

Bang & Olufsen nægtede at udføre tysk arbejde.

Fabrikken blev terrorsprængt af tyske og danske terrorister.

En klar advarsel til andre danske virksomheder.

Virksomhedsledere, som har tilhørt denne fløj har givetvis holdt den lavest mulige profil med hensyn til værnemagerarbejde, også selv om det kostede dem økonomiske tab.

Industrien udviser foretagender, der af alle kræfter forsøgte at score lette penge, og som var fuldstændigt uden moralske skruper, og som absolut ikke nærrede betænkeligheder over, hvorledes de krigsmidler, som de fremstillede blev anvendt.

Men jeg har også vist danske virksomheder, der blev terrorsprængt, al den stund de nægtede at udføre tysk arbejde (Bang & Olufsen). Man har forsøgt at foretage målinger af dansk industriproduktions betydning i krigssammenhæng, men også det ligger forholdsvist uklart.

En statistik over virksomheders kalorieforbrug i form af elektricitet, kul og koks, samt deres forsøg på, og især deres begrundelser for at få forøget de tildelte rationer, er aldrig foretaget.

De mange nedsatte udvalg med ministeren Gunnar Larsen i spidsen, der ville udnytte erhvervsmulighederne i Ostgebet, de erobrede områder mod øst, er et ganske godt vidnesbyrd af mange. Gunnar Larsen nåede endog at bygge og indrette virksomheder i Baltikum, der ved brug af slavearbejdere fra kz-lejre, arbejdede direkte for den tyske krigsmagt.

Hele polemikken om Dansk Industrisyndikat og dets aktive indsats for at udvikle og fremme våbenproduktionen til tyske hærenheder hvirvlede smuds op.

Beskyldninger mod A.P. Møller og hans rolle er beskrevet andre steder, men det må betegnes som tvivlsomt, om forretningsmanden aktivt skal have fremmet noget som helst for tyskerne for at berige sig, al den stund de virksomheder, han havde direkte indflydelse på og kontrol over, holdt forholdsvist lav profil.

Ledere af Industrisyndikatet havde aktivt deltaget i tyske Freikorps med nedslagtning af arbejderopstande i Baltikum. Disse personers iver for, at virksomheden skulle yde sin maksimale støtte til den tyske krigsmaskine, kan bedst forklares med deres forbindelser til og deres sympati for de tyske revanchister, for Det sorte Rigsværn og dermed for nazisterne.

A.P. Møllers officielle «passivitet» kan måske forklares med hans viden om disse personager.

Vanskelighederne ligger i gennemskueligheden, i mummespillet.

Åbenmundethed eller klare signaler kunne koste livet, man spillede et spil.

Derfor afholder jeg mig fra at rette anklager mod A.P. Møller, men jeg er også ude af stand til at frikende ham.

Men minister Gunnar Larsens var efter krigen anklaget for landsforræderi, han blev frikendt både ved Landsret og Højesteret.

Her hersker for mit vedkommende ingen tvivl overhovedet.

Gunnar Larsen var helt klokkerent stikker, krigsforbryder og landsforræder.

Chauvinister – opportunister

folk, der er rede, til hvad som helst, for magt, indflydelse og penge finder vi blandt samarbejdspolitikere og deres lakajer.

Mennesker, der tilbyder sig, og som er villige til at sælge sig selv og deres gamle bedstemor for ussel mammon.

Er du i tvivl? Find Billedblade fra den periode, hvor de nazistiske hære tromlede Europas demokratier ned for fode. I dem finder du danske politikere og topembedsmænd i muntert, hyggeligt drikkelag med tyske nazister.

Folkestrejkerne viste, at dansk landbrugsproduktion havde en værdi af så stor betydning for tyskerne, at disse afholdt sig fra terroraktioner som i andre besatte lande mod de danske strejkende.

Tyskerne undlod de blodbad mod danskerne, som de havde gennemført i Holland, Belgien og Frankrig.

Glemme må man heller ikke, at vi var tyskernes folkefæller – vi var **ariere, medlemmer af Volksgemeinschaft.**

Man var tvunget til at samarbejde, ellers løb man en personlig risiko; man havde ingen andre muligheder, siger man.

Har nogen kunnet dokumentere direkte tyske trusler mod samarbejdspolitikere? Har nogen set dem med en pistol i nakken?

Hvor opholdt de sig? Hvor boede de? De førte en helt normal, legal tilværelse – de havde intet at frygte fra deres loyale samarbejdspartnere – tyskerne.

Jeg giver konkrete eksempler, men jeg fremdrager kun det karakteristiske, det, der kan dokumenteres.

Uden al tvivl kan hundredvis af andre eksempler vise danske lakajers emsighed, deres bestræbelser på at indynde sig hos de tyske undertrykkere ved på eget initiativ, endog før tyskerne havde fremsat ønskerne, at tjene tyske interesser og bekæmpe deres antifascistiske landsmænd, drages frem i lyset.

Et af de bedste kildematerialer er Billedbladets serier, der viser danske politikere og embedsmænd i livligt drikkelag med dem, de vurderede som denne verdens kommende herskere.

Danskerne var ikke nazister eller tyskvenlige, men flertallet arbejdede dog for tyskerne.

Men hvordan? Og endelig – kunne de andet? Der skulle jo smør på brødet. Anstrengte de sig? Gjorde de sig umage?

På min læreplads kunne vi ved en forøget arbejdsindsats producere tyske maskindele lige til brokkassen. Men det krævede en indsats.

En af svendene gad ikke anstrenge sig, han skulle bare let over hækken. Han fik den kolde skulder.

Alle viste ham sin foragt. Hvorfor det?

I mine målinger af holdninger, som er og bliver et skøn, betyder det intet om en person bar kongemærke, gik til nationale møder, dyrkede alsang og gik algang, ej heller, at han kæftede op om sit nationale sindelag. Gik han på arbejde og knoklede måsen ud af bukserne for at tjene tyskerne og de lette penge, placerede han sig på den side, man almindeligvis betegner som landsforræderi.

Gik de over grænsen? Hvem kan trække den?

Modstandsbevægelsens finansiering

Grundtvigsplanen stiftes i Stockholm i 1942; danske firmaer indbetaler beløb, som overføres til England til finansiering af bl.a. faldskærmsfolkene (kaninerne). Pengene administreres af S.O.E. (Special Operations Executive) Efter krigen betaler den danske stat 5 – 6 mill. kr. til England for at dække udgifter ved nedkastninger.

Udgifterne til flytransporterne var de største.

I juni og september 1944 udbetales henholdsvis 10 og 20 mill. kr. via Socialministeriet illegalt til Arbejdsgivernes Hjælpefond stiftet **17.02.43**; beløbene administreres af en af landets hovedbanker; hvorledes er disse penge brugt?

Hvilke kriterier blev fulgt ved fordelingen og ikke mindst af hvem til hvem – til hvad?

BOPA og Holger Danskes katastrofale mangel på våben og sprængstoffer forklares af småborgerskabets historieeksperter blandt andet som værende udtryk for Københavns afsides beliggenhed.

Overklassens danske repræsentanter (firmaer) spyttede i bøssen, de må derfor have haft indflydelse på fordelingen af «godterne».

Hvorfor kunne denne indflydelse ikke spores i de aktives kredse?

Er det udtryk for klassekamp?

En af BOPAs grupper fandt og beslaglagde i marts 1945 på Vanløse Station dårligt indpakket og uafhængt gods, indeholdende våben og sprængstof. Transporter kunne således foregå via det offentlige transportsystem, adressen var blot ikke til de aktive modstandsfolk.

Karakteristisk for alle de besatte lande (Jugoslaviens Tito undtaget) er, at det nedkastede materiel ikke blev fordelt til de mest aktive og effektive organisationer, da man mistænkte dem for at bestå af – forvildede, hensynsløse unge, og fordi man antog, at når freden kom, ville de ændre de forskellige samfunds magtstrukturer.

«Den Danske Brigade kostede 50 mill. kr.»

Gik alle pengene til Brigaden i Sverige, eller lånte man af den svenske stat? Hvorfor har ingen historiker gransket i denne grisesti?

Er det også klassekamp?

I denne periode købte BOPA sprængstof af tyskerne. I denne periode sultede flere af BOPAs sabotører. I denne periode stillede vi sulten på skarpt bevogtede tyske hoteller.

En BOPA-sabotør Erling Sørensen kaldet Frank fortæller, at han, som er flygtet fra Falster til København, har fået illegalt logi hos en familie, hvor hans «nasseri» er blevet så belastende, at han må tage arbejde som bagerikarl.

Frank (som var automekaniker) beretter, at hans «legale» arbejde forhindrede ham i at deltage i flere sabotager, han var tvunget til at tjene penge. Situationen er mere end barok,

BOPAs medlemskare har på dette tidspunkt næppe været på mere end 80 – 100 mand. På landsplan har tallet af aktive modstandsfolk ikke på noget tidspunkt oversteget 1.000.

Hvad er det i promille af hele den danske befolkning?

Nogle af disse, mere end få modstandsfolk har ikke tid til at kæmpe for Gud, Konge og Fædreland, de skal lige på arbejde først og tjene til leverpostejen. I denne periode satte sabotører unødigt livet på spil og forvoldte unødige skader (jeg gjorde i hvert fald) på civil ejendom; disse skader kunne have været reduceret væsentligt, medens skaderne på de egentlige mål kunne have været betydeligt mere effektive, hvis vi havde haft værktøjet, nemlig sprængstof og Cordtex.

Husker du? Hans Hedtoft Hansens udtalelser omkring nytår 1941 i den socialdemokratiske hovedbestyrelse?

«Er der ingen grænse, hvor vi siger stop og nej? Kan vi over for vort parti, over for landets befolkning, over for vore nordiske brødrefolk, over for vor egen samvittighed og historien blive ved med eftergivenhed?

Kan vor bevægelse og landets befolkning forstå alt dette uden at tage skade på deres sjæl?

Er ikke denne principløse eftergivenhed en håbløs taktik, som blot fremmer den indre opløsning og det indre moralske sammenbrud – som er den æreløse selvopgivelses uundgåelige konsekvens?»

Hedtoft røg dengang ud på sidesporet i den socialdemokratiske højrefløjs hiraki; Han var uenig med daværende Parteiführer Stauning. Er han igen uenig med en statsminister, men nu med Buhl?

Røg Hedtoft endnu længere ud på sidesporet?

Sandsynligvis ikke. For han var i det store og hele banket på plads, var blevet den tro partisoldat og enig med kollaboratøren Buhl om at bevare den socialdemokratiske højrefløjs magt, også efter krigen. Husker du, at Socialdemokrat, professor ved Århus Universitet skrev i 1927:

«Den socialdemokratiske førerklasse er da i det store og hele en filistrøs småborgerklasse, hvis fornemste interesse det er at sikre sin egen småborgerlige eksistens” En sådan kaste er prædestineret for nazismen». Har han ret?

Frygtede Buhl de lange knives nat?

En dom for landsforræderi?

Eller blot at blive sat uden for døren?

Oktober 1943; Buhl skriver til sin svenske kollega, P.A. Hansson, som for øvrigt bl. a. tillod tyske troppetransporter og som stillede flyvepladser til rådighed for at lette tyskernes besvær med at nedkæmpe og besætte Norge. (hvorfor skrev Scavenius ikke?)

Hansson var manden, der tillod tyske divisioners transit til Finland, således at man derfra kunne angribe Leningrad, (Skt. Petersborg) han havde den rette forståelse, han var en god socialdemokrat på højrefløjen; ham beder Buhl om hjælp – til hvad?

Tysk Division overført fra Norge til Finland paa de svenske Jernbaner

Tilladelsen ønskedes fra baade tysk og finsk Side.

Sverige vil urokkeligt bestrebe sig for at holde sig udenfor krigeriske Konflikter.

Buhl skutter sig bag de tykke mure på Christiansborg og skuer ud i fremtiden. Hvad vil den bringe ham?

Der er en til vished grænsende sandsynlighed for, at han vil blive likvideret, eller, hvis han var heldig, kunne han måske nøjes med at blive dømt for landsforræderi, eller måske bare blive sat uden for døren. Hvis ikke modstandsbevægelsen aflivede ham, var risikoen for de lange knives nat åbenbar.

Interessant ville det være at få kendskab til Buhls dagbog, for måske har han gjort sig de samme overvejelser som hans justitsminister, stikkeren Thune Jacobsen, der frygtede at blive likvideret og derfor flygtede til Sverige og fik asyl.

Er der liv, er der håb. Buhl bad ganske enkelt Sverige være ham behjælpelig med oprettelsen af et dansk politikorps, som kan beskytte og sikre ham og hans venner magten, mod de fæle, forvildede unge i modstandsbevægelsen, når tyskerne har kapituleret.

Når Buhl netop ønsker et politikorps, udtrykker han dermed samtidig sin vurdering af det danske politis hidtidige loyalitet og gode samarbejde med politikerne?

Denne vurdering er måske den mest præcise angivelse af politiets rolle, indsats eller mangel på samme, medens der var en krig. Den danske Brigade skulle være Statsminister Buhls private livgarde.

Buhl går i tænkeboksen; måske er det ikke for sent at sætte vand over til endnu en rævekage. Som jeg senere vil vise, må Buhls mål have været udslettelsen af alle aktive modstandsfolk, ikke kun kommunisterne.

De pæne folks børn i Holger Danske var med i kalkulationen.

Dec. 1943; Buhl får anbragt den overfor samarbejdspolitikerne loyale General Gørtz i Den lille Generalstab.

Frihedsrådets kontaktmænd bliver socialdemokraten Frode Jacobsen. Smart? Brikkerne er ved at være på plads.

Gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffman skriver i Ökänd Arme si 122:

«I februar 1944 forsøgte man derfor at få en gensidig våbenstilstand med det tyske sikkerhedspoliti. Da modstandsbevægelsens repræsentanter måtte indrømme, at de ikke havde nogen kontrol over de «vilde» modstandsgrupper, (BOPA og Holger Danske) som sandsynligvis ville fortsætte sabotagen og likvideringerne af tyskere og tyskvenlige danskere, blev forhandlingerne resultatløse».

Okänd Arme. (OA) På side 111 oplyser Sturmbannführer Karl Heinz Hoffmann – chef for Gestapo: «Men også det danske socialdemokratiske parti, som hidtil i det (längsta) = forgangne har samarbejdet med okkupationsmagten, anså nu tiden for at være inde til at tegne en dobbeltforsikring i Storbritannien og tage intim kontakt med den danske modstandsbevægelse for at sikre, at de ikke efter krigen skulle stå til ansvar for tidligere tyskvenlighed».

Hedtoft besøgte den rigsbefuldmægtigede, krigsforbryderen dr. Werner Bests højrehånd, nazisten Duckwitz.

Man byttede informationer. Hvilke informationer fik Duckwitz?

Dr. Best afslørede dagen for aktionen mod jøderne, og derved blev kun 477 jøder deporteret til Theresienstadt i stedet for 6.000.

Socialdemokraten (Hans Hedtoft) rapporterede til gengæld om sine forbindelser til modstandsbevægelsen og de allierede.

Endog militære grupper indenfor modstandsbevægelsen forsøgte lige før krigsafslutningen at tilbyde visse efterretninger i bytte mod, at tyskerne likviderede kommunistiske modstandsgrupper. Det var kun i Belgien, at man i lignende omfang lykkedes med det diplomatiske mestestykke at samarbejde på to adskilte planer.»

Denne oversigt er nødvendig, for at man skal forstå den danske modstandsbevægelses opståen og udvikling.

Man byttede informationer.

Hvilke informationer afleverede Hans Hedtoft? Hvilke informationer afleverede de militære grupper mod at få slået de aktive modstandsfolk? Hvornår afleverede man informationerne? Når dette citat er anført tidligere, skyldes det, at jeg har mere end svært ved at fordøje det.

OA si 121 «Mod slutningen af krigen forekom styrkeforholdene indenfor modstandsbevægelsen så betænkelige for nogle af militærgrupperne, at de til og med indlod sig på underhåndsförhandlinger med okkupationsmagten for at få våben eller tysk hjælp til at knuse de kommunistiske modstandsgrupper». Afskrift slut.

Modstandsbevægelsen anmoder England om at bombe Shellhuset med den begrundelse, at Gestapo, altså forfatteren, chefen for Gestapo i Danmark, ligger inde med så vitale insider informationer, om personer, organisationers struktur og udrustning, at man frygter, at en Gestapo-aktion fuldstændig vil rive modstandsbevægelsen op.

Derfor beder modstandsbevægelsen via SOE chefen Lippman om, at R.A.F. bomber Shellhuset. Der er en indtil vished grænsende sandsynligt, at disse oplysninger stammer fra de nært forbundne kar, repræsentanterne for den skæve våbenfordeling, nemlig Buhl – Hjalff – Schjødt Eriksen og muligvis Gørtz. Dette er en hypotese, et indicium. Hvorfor har ingen prøvet at få det dokumenteret eller aflivet?

Hvis hypotesen er rigtig, bliver konsekvensen af dette forræderi bombningen af Shellhuset og dermed bl. a. katastrofen på Den franske Skole.

Blev de dermed medansvarlige og medskyldige i de lemlæstelser, – i al den lidelse og død, der indtraf hin ulykkelige martsdag?

På Den Franske Skole dræbtes 13 voksne og 86 børn; andre steder dræbtes 11 voksne og to børn.

Ved Shellhuset dræbtes i alt 100 personer, nazister og danske fanger;

fem måske seks allierede fly og ni besætningsmedlemmer gik tabt.

Totalt 237 liv.

Hvor går grænsen for landsforræderi?

Ligger en af de mange grænser for, at en handling er landsforræderisk, der, hvor borgeren uopfordret, på eget initiativ og for egen vindings skyld tilbyder sig og dermed gavner fjenden?

Ingen ministre blev dømt for landsforræderi, vore domstole havde ikke denne grænseværdi.

De blev ikke anklaget – de blev ikke dømt. Historikere pudsede ganske vist mod passende betaling deres glorie.

Handlingen svarer til, at du er så letsindig at købe elastik af en notorisk storsvindler og bedrager. Du får her nogle konkrete hændelser.

Begrundelse for samarbejdspolitikken

En «håndplukket» statsansat historiker forklarede i Danmarks Radio år 2000, at politikerne havde samarbejdet med tyskerne for at bevare Danmarks suverænitet.

Gradbøj dette udsagn. Havde Danmark nogen suverænitet overhovedet efter kl. 04,10 den 9. april 1940?

Ved at samarbejde skånedes man befolkningen for det, der var værre? Hvem skånedes man? – Hvem skånedes man ikke? – Hvad skånedes man danskeren for? – Hvad var prisen? Hvor mange skattekroner?

Hvor stor en del af disse røg i lommerne på værnemagere – spekulanter og leverandører af soflæsk til tyskerne?

Hvem betalte skat? Lønmodtagere – arbejdere i almindelighed.

Forlængede samarbejdspolitikken krigen? Den kostede liv, et folk og en nation selvrespekten.

Flere indicier: Den skæve våbenfordeling –

Den danske Brigade i Sverige

Brigaden skal udstyres, der skal købes våben, – det koster. I første omgang garanterer skibsreder A.P. Møller et lån på 3 mill. Kr., men denne økonomiske indsats er ikke uden risiko. Buhl garanterer tilbagebetaling efter krigen.

Brigaden bestod af 5.000 mand, svært bevæbnede og trænet til indsættelse, skulder ved skulder med deres kammerater fra modstandsbevægelsen, som de jo kun nødtvungent havde måttet forlade. De troede på, at de skulle deltage i de kampe, der kunne opstå ved Danmarks befrielse fra det tyske terrorregime.

Således opfattede den menige soldat og dens officerer Brigadens formål.

Længe efter krigen blev Buhls breve offentliggjort, de havde været svære at finde under gulvtæpperne, men der udbrød et ramaskrig blandt Brigadens folk, de følte sig bedraget?

Bedre end Herluf Bidstrups tegning kan forræderiet ikke illustreres.

Den siger alt med få streger.

Brandt (BOPAs leder) klager vor nød

Brandts Jammersminde

Dec. 43 – jan. 44. Han opsøger forskellige indflydelsesrige personer bl.a. Ebbe Munck i Sverige og sender en ansøgning.

Hvad skriver Brandt? Uddrag fra Esben Kjeldbæks BOPA si 339.

«I det sidste halve år har vi ikke set engelsk sprængstof. Vi bruger udelukkende tyske fænghætter, der passer dårligt med de engelske blyanter.

Cordtex: På Standard Electric forsagede 50 kg. Trotyl, fordi vi ikke havde Cordtex. (Den ene bombe blæste den anden væk. AaS) Ammunition: Vi kan ikke fylde vore pistols magasiner op, vi mangler 7,65 ammunition. osv.»

Brandts jammersminde hjalp ikke

(Kort tid, før, ved en aktion mod Fiat, fik jeg en meget lodret skideballe af Brandt og forklarede da mine handlinger med, at vi ikke havde værktøjet.)

Brandt efterlyser flammekastere, morterer og bazookaer.”

Men forgæves. Sammenlign datoerne for vore tab. Det er jo uhyrligt, og man bør tro, det er løgn, men desværre er det den hele og fulde sandhed. Under en ildkamp med Hipoer, hvor min hånd fyldes med splinter fra defekt ammunition eller et defekt våben, bebrejder jeg bag-efter kammeraten, der skal dække mig og dermed forsøge at gøre det ud for en livsforsikring, at han solder. Han fyrede efter min vurdering for mange skud af, da han skal dække mig, medens jeg løber over et åbent stykke land for at søge dækning.

Krigere i krig uden våben – krudt og kugler

Et godt billede på det kæmpende Danmark, medens der var krig, medens det kunne koste noget.

Er der mere plads under gulvtæppet?

Buhl må da nærme sig skråplanet kant

Brandt var langt fra den eneste, der påpegede, at der var kræfter som bevidst fordelte våben og materiel skævt; det vil sige, at Buhl, med sit slæng af officerer gemte materiel bort til «bedre» tider.

Også i Frihedsrådet blev bedrageriet drøftet, der foreligger ordrette gengivelser af anklager for fusk. Hovedpersonerne var sandsynligvis Gørtz, Hjalff og Schjødt Eriksen.

Holger Danske havde f. eks. privat finansieret købet af 425 svenske maskinpistoler, men også her får disse danske officerer spændt ben.

Medio april, 1945: Lippmann får foretræde for statsminister Buhl og foreholder ham Englands misbilligelse af den skæve våbenfordeling, og gør Buhl hovedansvarlig. Lippmann kræver af Buhl, at han gør noget ved det her og nu. Det gør Buhl.

I krigens sidste dage får BOPA for første gang våben udefra.

Altså har Buhl haft indflydelse og været den ledende figur i dette uhumske spil.

01.05.45: Buhl sender en besked til Sverige via den svenske gesandt. Buhl vil være helt sikker på, at svenskerne har forstået hans budskab: Svenskerne skal overholde den indgåede aftale, nemlig, at den danske brigade ikke må afgå til Danmark uden forudgående aftale (ordre) fra de danske politikere.

EFTERLYST!

Oberst Svend Schjødt-Eriksen
(1886-23. januar 1950)

formodes at være skyld i mord

Eftersøgte kan være meget farlig - da han muligvis har pådraget sig et psykisk chok

Sidst kendte opholdssted: Østerbrogades kaserne

Oplysninger om den efterlyste bedes rettet til politiet

Hjemvendt fra den værste dødslejr, (Stutthof) blev modstandsmanden, antifascisten, folketingsmand Martin Nielsen dømt ved en dansk domstol, da han forsøgte at opklare forræderiet. Igen vandrede han i fængsel.

Han kendte turen – intet havde ændret sig. Forræderiet fortsatte.

Den svenske gesandts formulering af Buhl budskab var:

«Kommunismen skulle i høj grad miste udviklingsmuligheder, hvis den tyske okkupation ophørte uden kamp».

Hvordan skal dette budskab forstås?

Ved hjælp af kugleramme og Hovedstadens blå regnebog får vi to muligheder:

1. Tyskerne ville ikke overgive sig, og det ville komme til kamp. Her forudså Buhl meget rigtigt, at de forvildede unge også her ville gøre deres pligt.

Dette ville tappe modstandsbevægelsen og især den folkelige del, den han helt fejlagtigt antog for at være prokommunistisk eller Moskvatro for blod.

Dermed ville den være ude af spillet om magten.

Brigaden skulle fra «lænestolene» i Sverige gå i land, vade over deres kammeraters lig og sikre Buhl magten.

2. Hvis tyskerne mod forventning ville overgive sig uden kamp, havde han stadig Brigaden ubeskadiget i baghånden.

Tyder også det på, at her er tale om forrædere, der er kynisk beregnende og som for enhver pris tager alle eventualiteter med i kalkulationerne?

Bar de både livrem og seler for at overleve et retsopgør?

Eller var det igen «tilfældige» – «uheldige»

men beklagelige omstændigheder?

August 1944; Maskinpistoler overføres fra Sverige.

17.09.1944 til dec. 1944 overføres 1.000.000 stk. 9 mm. ammunition fra Sverige til Danmark.

Januar 1945 til 23 marts 1945 – igen overføres 1.000.000 stk. 9 mm. ammunition til lager, til bedre tider. To BOPA-sabotører mister livet i Brøndby i forsøg på at skaffe ammunition – sammenlign datoerne. Hvorledes vurderer du forræderiet?

Den lille Generalstab ved kaptajn Schjødt Eriksen stod for organisationen.

Brigadens landsætning

I krigens sidste dage blev BOPAs afdelinger fordelt med specialopgaver til de forskellige afsnit i København, vi var jo de kampvante, vi var specialisterne, vi havde lugtet til krudtrøgen. Alt var luftigt, romantikken lurede. Som en mellemopgave skulle vi sikre Brigadens landsætning, når vi nu alligevel havde cyklerne fremme.

Brandt, KK, Uffe og Ib tager i forskellige hold til Helsingør for at rekognoscere. Niels og jeg cyklede til Nivå.

Uffe beretter: «Vi var tre, KK, Holger og jeg. Inde i København fik vi fat i en taxa og bad ham køre mod Hørsholm. Her blev vi på Kongevejen standset af en Hipospærring. Jeg viste min tyske våbentilladelse og Hipofolkenes leder trak mig lidt væk og formanede mig venligt om at gemme den godt væk, for den ville være farlig, når dagen kommer og den kommer snart, sagde han.

Lidt længere fremme stoppede chaufføren, for her var grænsen for, hvor han havde tilladelse til at køre. Han blev holdt op og da han var god nok, fortsatte han uden vrøvl mod Helsingør, hvor helt andre problemer uventet dukkede op.

Man havde ikke set en taxa fra København i flere år, og den vakte derfor opsigt. Folk stimlede sammen, og det var det sidste af alt, vi ønskede. Det forøgede risikomomentet betragteligt.

Chaufføren lovede at vente, og vi drog ud i byen, der vimlede med tyskere. Kronborg, som vi skulle erobre var en stor fæstning og KK udbrød spontant:

«Jeg vil ikke slås ihjel på krigens sidste dag».

Den senere socialdemokratiske statsminister H.C. Hansen skal på et tidspunkt have betegnet sabotører, som de „vilde»;

kan gestapochef og SS-Sturmbannführer Hoffman have denne nedladende, særprægede og usædvanlige betegnelse herfra?

Den skæve våbenfordelings repræsentanters ihærdige forsøg på at få tyskerne til at udrydde «kommunistvinene» passer som fod i hose med bestræbelserne på at slagte de københavnske sabotører ved Brigadens landsætning og ved de tyske kaserner i København.

«Vi var alle tre overbeviste om, at et angreb på Kronborg kun havde en udgang nemlig vor død. Hjemturen foregik uden problemer, og da vi om aftenen mødte Brandt, var denne overrasket over vort definitive nej».

Oversat til husholdningsdansk: Kommunisterne skulle pacificeres, slagtes. At man i farten var villig til at tage Holger Danske organisationen med, kan vel kun forklares som dansk grundighed – eller?

Niels og jeg nød cykelturen langs Sundet til Nivå. Vor undersøgelse af forholdene tog ikke lang tid, dertil var befæstningen af bakkerne for overbevisende. Skyttegrave, bunkers, maskingeværreder, let og svært artilleri, samt minefeller var menuen.

Selv det bedste, kampvante infanteri kunne ikke overvinde denne fæstning, uden at der først var gennemført luftbombardement eller beskydning med svært artilleri. Ingen tvivl i mit sind, et angreb betød selvmord. På vejen tilbage drøftede vi udformningen af vor konklusion til Brandt og valgte en diplomatisk løsning.

Når man havde gennemført en tæppebombning fra luften, efterfulgt af præcisionsskydning fra søen med svært artilleri i timer, så var der intet, vi hellere ville end at rydde op.

Således uden at have konfereret indbyrdes nægter alle at begå selvmord. Erling Andresens afdeling får en lige så umulig opgave, nemlig tyskernes største kaserne i det indre København. Holger Danske får Ingeniørkasernen som «opgave». Her er elitesoldater indlogeret, også de nægter.

For at fuldstændiggøre billedet af griseriet kun, at Brandt og Svend Schippers kaldet Aksel foreslog de militære eksperter landgang andre steder, bl.a. på Amager, men det havde ikke den store interesse, da vore chancer for at overleve ville være for store.

BOPAs «militære» fiaskoer

Brøndbyerne og Tankstelle.

Disse fiaskoer kendte officererne. Der blev efter krigen ført en injuriegang. Modstandsfolk, der havde udtalt sig og forgæves havde bedt om tilladelse til at dokumentere forræderiet, blev idømt fængsel.

Rigtigheden af deres påstande blev aldrig efterforsket.

Domstolens habilitet var der ingen, der tog op til en nøjere vurdering. Umiddelbart forekommer det mig en messe værd at overveje om, et «retsvæsen», der i årene forud, gang på gang brød Grundloven, og som dengang gik politikernes og tyskernes ærinde, og som dømte antinazister på samlebånd, kunne være habilt og være værdigt til at dømme de samme antinazister endnu engang.

Var der igen tale om, at en dansk domstol, som iflg. Grundloven skulle være uafhængig af magtens udøvere, blot udførte bestillingsarbejde?

Har vore domstole ære i behold?

To officerer, Knud Skou og Erik Crone, som var tilknyttet transport af våben, opponerer forgæves mod den skæve fordeling og forsøger på egen hånd at bringe våben til de kæmpende grupper. Begge bliver af Hjalff og Schjødt-Eriksen betegnet som stikkere, og på ordre fra Schjødt Eriksen skudt af modstandsfolk.

Skou dræbes på stedet, Crone bliver såret, men undslipper i første omgang. Få dage senere arresteres han under omstændigheder, der mere end antyder, at danske stikkere er på spil, og at der må have været en form for samarbejde mellem «danske» og tyske instanser.

Tysk politi stoppede en sporvogn på Tietgensbroen i Kbh. og går direkte mod Crone med bemærkningen:

«Sie sind Erik Crone, sie sind verhaftet».

Et «rygte» mellem fanger i Gestapohovedkvarteret går på, at Crone tilfældigt under sin arrestation på Shellhuset, det tyske politihovedkvarter, genkender en person tilknyttet de «danske» officersgrupper.

Løjtnant Skou var rensset for mistanke før han blev skudt

Tilbage for Knud Skou blev myndigt udarbejdet hans lammervater en vedgået til midlertidig efterretningstjeneste, og tre dage før døden fandt sted fik de den bered, at Skou var rensset for mistanke

Information i besiddelse af to hidtil ukendte dokumenter om likvideringen af Knud Skou
Af ERIK NORGAARD

Information i dag i dag er foretaget af myndigt, der har været i besiddelse af to ukendte dokumenter om likvideringen af Knud Skou. De to dokumenter er i besiddelse af myndigt og er af betydning for den danske modstand. De to dokumenter er i besiddelse af myndigt og er af betydning for den danske modstand. De to dokumenter er i besiddelse af myndigt og er af betydning for den danske modstand.

Den 22. september 1945

Crone blev henrettet før daggry. Kan forklaringen være, at Crone i live ville udgøre en trussel mod det dansk tyske samarbejde?

Da denne oplysning ikke kan dokumenteres er navn udeladt.

De to ofre er nu begravet i Mindelunden, men det er ingen trøst, at de blev rensset og nu ligger på en ærefuld plads, al den stund, at jeg ikke en, men mange gange under mine besøg på Bernadottegården har forsøgt at hyggesnakke og dermed trøste den ene af Skou og Crones banemænd, Eiliff.

Denne, levede lige til sin sidste dag et liv i helvede med samvittighedskvaler over at have bidraget til to kammeraters død – to – der, som han, kæmpede for et frit Danmark.

Erik Nørgård skrev i Information, og dokumenterede forræderiet i hele tre bøger. (se litteraturlisten) Land og Folk skriver også, men beskylder Schjødt-Eriksen for mord.

Det ender med en injuriersag. Dele af rettens personale havde ligesom Schjødt-Eriksen været medlem af nazipartiet.

Dommeren brød de mest simple regler for en fair rettergang; vidner blev, når de var imod det etablerede system, og den i realiteten på forhånd afsagte dom, afbrudt, det vil sige afskåret fra at give en relevant vidneforklaring til gunst for den anklagede.

En parodi på en retshandling og et godt eksempel på, at ånden fra domstolenes storhedstid under nazivældet ikke var glemt.

Domstolen gik efter manden, ikke efter bolden. De formastelige, der havde trukket sandheden frem, røg endnu en gang i spjældet, og arbejderavisen Land og Folk fik en kæmpebøde.

Klassekamp?

Hvad skete med de to officerer? Systemets folk, Buhl og co., var tavse under retssagen, de holdt sig som sædvanlig i baggrunden; i ly, de frygtede naturligvis, at dynd, mudder, skulle hvirvles op og afsløre deres egen rolle i rænkespillet.

Officererne var tilsyneladende alene i rampelyset, men ikke uden betaling; nej, systemet prøvede som modydelse at dække over dem, ved at smide sand på, fortie og sikre dem i deres positioner, ja endog at forfremme dem.

Men den gik ikke. Et ramaskrig på landsplan rejste sig. Kun en meget kraftig protest, der blandt andet indeholdt oplysning om, at Schjødt-Eriksen havde været medlem af det danske nazistparti, hindrede, at blev forfremmet.

Her havde man strammet den for meget.

Hvorfor prøvede man, at dække over uhumskhederne?

Selvforsvar?

Så simpelt er det måske? Var der gået hul på bylden, ville magten måske løbe politikerne af hænde; ligene i lasten ville blive afdækket.

Som sædvanlig blev der råbt og skreget;

Politikerne fortiede og tiden løste problemet.

Socialdemokratiets katastrofale tilbagegang lige efter befrielsen var ved at være slut.

Kort tid efter var sagen glemt og dermed gemt.

De skyldige gik igen fri for straf.

Nogle af ofrene for den skæve våbenfordeling

Victor Larsen dræbt under afvæbningsaktion

Martin Andersen dræbt under afvæbningsaktion

Gunnar Dahl, såret og arresteret under afvæbningsaktion, var mellem de 11 fanger, der fik nakkeskudet ved Osted

Bjarne Louis Hansen dræbt under afvæbningsaktion

Preben Gylche dræbt under afvæbningsaktion

Børge Heltby dræbt under afvæbningsaktion

Ebbe Rørdam dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Kaj Jensen dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Verner E. Sørensen dræbt ved aktion mod ammunitionstog

Svend Jørgensen dræbt under likvidering. Patron klikkede.

Tysk ammunition var ofte saboteret.

Knud Skou likvideres af modstandsbevægelsen, (Hjalff sagen).

Erik Crone såres af modstandsbevægelsen (Hjalff sagen).

Crone bliver stukket. Arresteres af Gestapo og henrettes.

2 modstandsfolk, faldskærmsfolk og 2 redningsfolk dræbes ved en eksplosionsulykke under forsøg på at fremstille sprængstof på køkkenbordet.

Såret, skadet fysisk og psykisk

Ole Ewé såret i ildkamp under afvæbningsaktion,

Aage Staffe; BOPA-Gun sprænger i hånden under ildkamp.

Ejliff; var en af aktørerne ved Knud Skous likvidering; han tilgav aldrig sig selv, at han havde dræbt en kammerat.

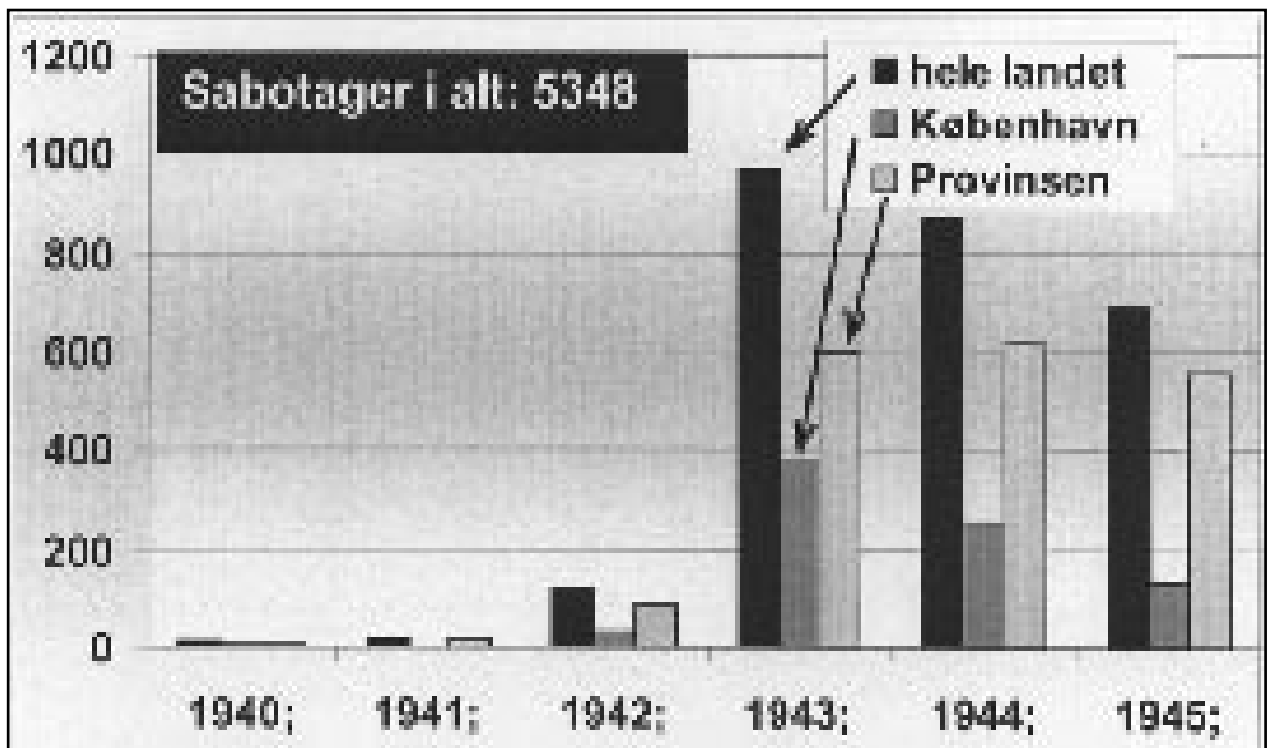
Hans liv blev en levende begravelse.

Hertil kommer faldskærmsfolk og emigranter arresteret af eller direkte myrdet af dansk politi.

Et ukendt antal allierede flyvere.

Et mig ubekendt antal Holger Danske Folk.

Tabene i det øvrige land skal også lægges til.

Hvis man som udgangspunkt tager antallet af sabotager på landsplan og sammenligner Københavnsområdet med provinsen, får man en indikator, der mere end antyder, at antallet af ofre for Den skæve Våbenfordeling er betydeligt højere, end jeg her har kunnet gøre rede for, da min redegørelse primært kun dækker organisationen BOPA i København.